

καὶ πήγε καὶ μυρίστηκε
τὸ χνότο παπαγάλου.»

Ἐ βασιλιᾶς τῆς Αὔδας γέλασε.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τραγουδάει ἀνοησίες, εἶπε μὲ κέφι.

Οἱ σοφοὶ κούνησαν τὸ κεφάλι.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς. Ἡ ἀνάσα δὲν εἶνε ἡ φωνὴ τῆς σκέψης. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε. Μπορεῖ, βασιλιᾶ τῆς Αὔδας;

Ἐ βασιλιᾶς χτύπησε μὲ τὴν παλάμη τὸ μέτωπο.

— Δὲν τὸ σκέφτηκα, εἶπε. Στὴ Συρακούσα ἄς ταξιδεύουν ἄλλοτε πρῶτα - πρῶτα. Ἐνας δρόμος εἶνε καὶ αὐτός. Στὴ Συρακούσα πρῶτα.

Οἱ σοφοὶ δὲν εἶπαν τίποτα. Μολαταῦτα χαμογέλασαν λιγάκι. Ἐ βασιλιᾶς κατέβασε τὰ μάτια.

— Φτάνει, εἶπε. Ἄς γυρίσουμε στὴν Αὔδα.

Μπήκαν στὸ καράβι καὶ γύρισαν στὴν Αὔδα.

— Καλῶς τὸ βσιλιᾶ μας, φώναξε μὲ χαρὰ ὁ λαὸς καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσκύνησε.

— Καλῶς τὸν εὐγενικό μου ἄντρα, εἶπεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ λατρεία.

— Καλῶς τὸ μεγάλο μας πατέρα, εἶπαν τὰ βασιλόπουλα καὶ πήραν τὸ χέρι του καὶ θερμὰ τοῦ τὸ φίλησαν.

Κι' ὁ βασιλιᾶς τοὺς χαιρέτισεν ὅλους μὲ ἀγάπη μεγάλη.

— Καλῶς σᾶς βρήκα φίλοι μου, καὶ γυναῖκα μου, καὶ παιδιὰ μου. Ἦρθα πιά, χαρὰ μου καὶ χαρὰ σας.

Κι' ὁ κόσμος πήγε στὴ δουλειά του, καὶ ἡ βασίλισσα στὸ νοικοκυριό της, καὶ τὰ βασιλόπουλα στὸ σχολεῖό τους.

— Ἄς ἀρχίσουμε τὴ δουλειά τώρα, εἶπε στοὺς σοφοὺς ὁ βασιλιᾶς τῆς Αὔδας. Ἡ ἀνάσα πρέπει νᾶνε ἡ φωνὴ τῆς σκέψης. Πέτε μου, δὲν πρέπει:

Οἱ σοφοὶ σήκωσαν τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἀποκρίθηκαν.

— Χμ! εἶπεν ὁ βασιλιᾶς. Τ' αὐτὶ τοῦ Διονύσιου θὰ μᾶς τ' ἀποδείξει. Λοιπὸν. Θὰ φτιάξω τ' αὐτὶ τοῦ Διονύσιου.

Οἱ σοφοὶ δὲν εἶπαν τίποτα, ἀλλὰ τὸν βοήθησαν ἀμέσως νὰ τὸ φτιάξει. Κάλεσαν τοὺς πρῶτους τεχνίτες καὶ τοὺς ὠδήγησαν μὲ προθυμία στὴν ἐργασία τους. Κι' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἦταν σοφοὶ καὶ οἱ ἐργάτες πολὺ προσεχτικοὶ καὶ ἀκούραστοι, καλλίτερο καὶ πρῶτον θανασιὸν φτιάστηκε τ' αὐτὶ τοῦ Διονύσιου στὴ χώρα τῆς Αὔδας.

— Τώρα, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς, σταθεῖτε σεῖς παρὰ-μερα. Θὰ κλείσω μέσα τὴ βασίλισσα καὶ ἡ ἀνάσα της θὰ βοῦξει μέσα στοὺς τοίχους καὶ θὰ κούσω γυμνὴ τὴ σκέψη της.

Ἐτσι εἶπε, καὶ ἀνέθηκε στὴ σκοπιὰ ν' ἀκούσει, ἀφροῦ πρόσταξε νὰ κλείσουν μέσα τὴ βασίλισσα.

Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα τὸ θεώρησε μεγάλη προσβολὴ καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα καὶ οἱ τοῖχοι βοῦξαν, καὶ οἱ φωνὲς σκορπίστηκαν σ' ὅλη τὴ χώρα, καὶ ὁ λαὸς πολὺ θύμωσε γιὰ τὴν ἀδικία.

— Δὲν ἀκούω τίποτα, εἶπε στοὺς σοφοὺς ὁ βασιλιᾶς τῆς Αὔδας. Ἡ βασίλισσα κλαίει δυνατὰ καὶ ἡ ἀνάσα της σκεπάζεται ἀπὸ τὸ μεγάλο θοῦντὸ τῶν τοίχων.

Καὶ τότε πρόσταξε νὰ κλείσουν μέσα τὰ βασιλό-

πουλα γιὰ νὰ μέθει τὴ σκέψη τους.

Ἀλλὰ τὰ βασιλόπουλα τὸ θεώρησαν ἀδίκη τιμωρία καὶ ἄρχισαν νὰ στενάζουν μὲ παράπονο, καὶ οἱ τοῖχοι βοῦζαν, καὶ τὸ παράπονο σκορπίστηκε σ' ὅλη τὴ χώρα, καὶ ὁ λαὸς πολὺ ἀγρίεψε γιὰ τὴν ἀστοργία.

— Τὰ βασιλόπουλα στενάζουν καὶ οἱ τοῖχοι βοῦζουν καὶ δὲν ἀκούω τὴν ἀνάσα τους, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς. Προστάξω νὰ κλείσουν μέσα τοὺς δέκα γέροντας γιὰ νὰ μάθω τὴ σκέψη τους.

Ἀλλὰ οἱ γέροντες τὸ θεώρησαν τυραννία καὶ ὠργίστηκαν πολὺ. Οἱ τοῖχοι τότε βοῦζαν περισσότερο καὶ ἡ ὀργὴ τους ἀκούστηκε σ' ὅλη τὴ χώρα, καὶ ὁ λαὸς ἐπαναστάτησε καὶ ἤρθε μὲ ὅπλα καὶ τσεκούρια νὰ σκοτώσει τὸ βασιλιᾶ τῆς Αὔδας.

Ἐ στρατὸς ὅμως βγήκε μὲ θυμὸ νὰ τοὺς ἐμποδίσει καὶ τότες ἄρχισεν ἓνας μεγάλος πόλεμος μεταξὺ τους.

— Οἱ γέροντες ὀργίζονται, καὶ οἱ τοῖχοι βοῦζουν καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω τὴν ἀνάσα τους, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς τῆς Αὔδας. Ἀφήστε τους λοιπὸν νὰ φύγουν. Θὰ κλεισθῇ ὁ ἴδιος μέσα καὶ θ' ἀκούσω τίς δικές μου σκέψεις.

Κι' ὁ βασιλιᾶς πρόσταξε καὶ ἄνοιξαν τίς πόρτες καὶ τὸν ἔκλεισαν τὸν ἴδιο μέσα.

— Τί ἀκούς; ρώτησεν ἡσυχὰ ὁ ἓνας σοφός.

— Μιὰ κότα κακαρίζει, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Ἐ τρίτος σοφὸς κουνήθη καὶ ἀνέθηκε στὴ σκοπιὰ. Ἐβαλε τ' αὐτὶ στὴ σάλπιγγα καὶ γύρισε τὰ μούτρα.

— Δὲν εἶνε κότα, εἶπε μὲ σοβαρότητα. Εἶνε κόκορας.

Τότε ὅμως ὁ πόλεμος εἶχε λυσσάζει πιά. Βοὴ, κακὸ, φωνές! Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι. Κι' οἱ φωτιὲς θαμμένες πότε ἀπὸ τὸ λαὸ, πότε ἀπὸ τὸ στρατὸ θέρει-
σαν ὁλοῦθε καὶ ἄπλωναν τόσο καταστρεπτικὰ, ὥστε σὲ λίγο ἀφάνισαν ὁλότλητα ὅλη τὴ χώρα, καὶ γι' αὐτὸ εἶνε ποὺ δὲν ἔβρουεμ σὲ ποιά ἄκρη γῆς ἦτανε μιὰ φορὰ ἡ πολιτεία τῆς Αὔδας.

X. STRICH

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Λυπητερά - λυπητερά

Χτυπάει ἡ καμπάνα τοῦ ψυχোসαββάτου

Καὶ τοῦ ἤχου της τὰ μυστικὰ φτερά

Μᾶς μισοζωντανεύουν θλιβερά

Μορφές, ποὺ ἦταν μαζί μας μιὰ φορὰ

Κι' ἐσθύσαν στὸ βασίλειο τοῦ θανάτου.

Μέσ' στῆς καρδιάς μου τ' ἄδυνα ἱερὰ

Λυπητερά - λυπητερά

Χτυπάει ἡ καμπάνα τοῦ ψυχোসαββάτου

Καὶ μισοζωντανεύει θλιβερά

Ἀγάτες, ποὺ εἶχα νοιώσει μιὰ φορὰ

Κ' ἐσθυσαν ἀργὰ ὁ καιρὸς στὸ πέρασμά του.

1912 Ἀθήνα

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Τὰ ζητήματα πάνε μπροστὰ μὲ τὴν Τέχνη ποὺ ὅλα τὰ μαντεύει, μὲ τὴν Ἐπιστήμη ποὺ ὅλα τὰ ξέρει, μὲ τὴν Ψυχὴ ποὺ τίποτα δὲ φοβάται.

Παλαμᾶς